

Návrh tém k adventným stredtýždňovým večierňam

Advent 2017

Tri SOLA

1. adventný týždeň (4. 12. – 10. 12.)

Jedine Písmo sväté (Iz 7, 14)

- Prežívame rok 500. výročia reformácie. O reformačných myšlienkach i skutkoch reformátorov sme nielen v tomto, ale aj v uplynulých rokoch veľa počúvali a veľa sa o nich dozvedali. Naše vedomostné i duchovné obohacovanie vyvrcholilo 31. októbra, keď sme si pripomenuli tento významný deň a následne si mnohí povzdychli: „A už je to za nami...“ Teraz je advent a navonok by sa mohlo zdať, že život sa vracia do starých koľají a témy reformačné vystriedajú klasické témy cirkevného roka. A predsa to tak nie je.
- Martin Luther pri svojom učení vychádzal z Písma svätého a jedine Písmo sväté určil za základ a stredobod všetkého poznávania. Písmo je pritom nielen zdrojom jeho učenia o ospravedlnení, ale aj zdrojom všetkého ostatného poznania – poznania hriechu, poznania Božej lásky, poznania Božieho aktívneho konania. Veď aj o príchode Pána Ježiša Krista sa dozvedáme práve z Písma. V evanjeliách čítame zvesť o Jeho narodení, no ešte dávno predtým prorocstvo o Jeho príchode.
- Židia príchod Mesiáša veľmi túžobne očakávali. Vo svojej mysli či podvedomí mali veľmi aktívnu znalosť o tom, že Mesiáš príde, pretože to hovoria Písma. Nebola to iba legenda, ktorú si každý vypočuje s úsmevom – ako keď my hovoríme o rytieroch zo Sitna, ktorí vraj prídu zachrániť národ, keď bude zle. Príchod Mesiáša bol reálne očakávaný, a to jedine na základe prorociev, obsiahnutých v Písme.
- Vidíme teda, ako vážne brali Izraelci Písmo sväté. Dalo by sa vlastne povedať, že to, čo Luther zdôrazňoval ako reformačnú zásadu *sola scriptura*, bolo vlastne v živote Izraela bežné. Mnoho žalmov velebí človeka, ktorý má záľubu v Písmach, čítanie Písma bolo súčasťou života každého človeka, študovanie Písma a jeho vyučovanie bolo mimoriadne cenené a ušľachtilé. Aj v tomto smere bola preto reformácia iba návratom k pôvodnému, keďže stredoveká cirkev sa štúdiu Písma vzdialila a viac sa zaoberala štúdiom prác cirkevných otcov než štúdiom Písma samotného.
- To všetko nás vedie k otázke: Aký máme my vzťah k Písmu svätému? Je aj pre nás dnes „normou normans“ – normou, ktorá určuje naše uvažovanie, smerovanie a konanie? Berieme ho vážne ako ukazovateľ smeru v našom každodennom živote?
- Dnes sa veľmi často stretávame s tým, že kresťania deklarujú, že Ježiš Kristus je ich Pánom, že si čítajú a ctia Bibliu, no pritom nemajú problém konať v živote tak, ako by si to ich Pán určite neželal. Vo chvíli, keď sa ich názor, túžba či vôľa rozchádzajú s názorom Biblie, hľadajú ospravedlnenie pre svoje konanie, rozvíjajú nové, liberálne učenia a výklady Písma, aby svoje vlastné uvažovanie nemuseli korigovať a prispôbovať tomu, koho nazývajú svojim Pánom. Je toto naozaj úcta k Písmu a je potom Ježiš naozaj Pánom?
- Reformačné *sola scriptura* platí vždy a všade. Platí nielen v období reformácie, ale aj v období adventu. Platí nielen v dobách Izaiáša, ale i dnes. Tak ako Izraelci s plnou vážnosťou a dôverou očakávali Mesiáša, zasľúbeného v Písme, majme aj my plnú dôveru v Písmo a urobme ho určovateľom nášho života, pretože ono predsa oznamuje vôľu Toho, koho my sami nazývame naším Pánom.

2. adventný týždeň (11. 12. – 17. 12.)

Jedine milosť Božia (Tit 2, 11 – 14)

- keď sme si pripomínali udalosti reformácie, veľa sme hovorili o Božej milosti a zdôrazňovali sme ju vo vzťahu k ospravedlneniu a spásu, hovoriac, že večný život nedostávame za dobré skutky, ale z milosti, zadarmo, skrze vieru v Pána Ježiša Krista. Táto skutočnosť je natolko dôležitá, že sa zhrnutá v známom *sola gratia* považuje za základ reformácie a naopak, samotné *sola gratia* je považované za

pilier reformačného učenia, pretože v skratke poukazuje na Božiu milosť, dávanú nám pri našom pokání.

- Božia milosť sa však zjavila omnoho skôr. Dávno predtým, ako sme sa na svete objavili my a náš hriech, ktorý nám Pán Boh z milosti odpúšťa; dávno predtým, ako na Božiu milosť poukázal Dr. Martin Luther. Už v Betleheme sa zjavila Božia milosť, pretože Boží Syn, Ten, ktorý bol už od počiatku, opustil nebeskú slávu a stal sa človekom. Už tam sa prejavila Božia milosť, keď Hospodin nechal svojho Syna ležať zdanlivo bezmocného v jasličkách, keď sa všetkými odmietnutý narodil na mieste, vyjadrujúcom najväčšiu chudobu.
- To, že Pán Ježiš Kristus prišiel na svet, bol prejav Božej lásky a milosti s dosahom až k nám. Apoštol Pavel veľmi správne napísal, že Božia milosť sa zjavila, aby sme mierne, pobožne a spravodlivo žili na tomto svete. Božia milosť, začínajúca už pri stvorení sveta, zjavujúca sa v Betleheme a naplňajúca sa pri našom pokání, nie je teda iba niečím, čoho sme svedkami a z čoho sa máme tešiť, ale je niečím, čo nás má priamo ovplyvňovať. Božia milosť má meniť náš život. Božia milosť, vďaka ktorej nám je všetko odpustené, má spôsobiť, že viac nechceme žiť starým spôsobom, ale chceme žiť inak, lepšie, spravodlivejšie a pobožnejšie.
- A stále to nie je všetko. Božia milosť našou premenou sleduje aj cieľ. Keďže sme ako stratené deti Božie pozvané späť do nebeského kráľovstva, k večnému životu, k spaseniu, je práve milosť Božia tá, ktorá nás na prijatie tohto večného života pripravuje. Očakávame predsa druhý príchod Pána Ježiša Krista, Jeho zjavenie sa v sláve a ako oslobodení Božou milosťou sme pripravení prijať Jeho pozvanie do večnosti.
- Už v Betleheme, tam v chudobných jasličkách, začal sa teda písať príbeh nášho oslobodenia, nášho spasenia, našej záchrany. Už tam sa zjavila milosť Božia, aby sa potom dokonala pri nás vo chvíli, keď v pokání prosíme Pána Boha o odpustenie a láskavé prijatie. Už tam, v Betleheme, sa môžeme radovať z odpustenia a tam, v Betleheme, môžeme ďakovať za večný život volajúc: *sola gratia* – jedine vďaka Tvojej milosti, Bože, zjavenej nám v Betleheme, smieme večne žiť.

3. adventný týždeň (18. 12. – 24. 12.)

Jedine viera (1J 5, 9 – 11)

- Betlehemske udalosti sa mnohým ľuďom zdajú príliš fantastické na to, aby mohli byť pravdivé. Ako mohla panna porodit'? Ako sa mohli zjaviť anjeli? Ako sa mohli otvoriť nebesá? Ako sa vôbec mohol Boh stať človekom? Aj kresťania si neraz kladú takéto otázky a ostávajú nad nimi v rozpakoch pre svoju neschopnosť nájsť uspokojivú odpoveď. V živote je však veľa vecí, na ktoré nevieme nájsť vysvetlenie, a tak ich prijímame ako fakt. Nevieme celkom presne, ako vlastne vznikol náš svet, no páči sa nám na ňom. Nepoznáme tajomstvo vzniku života, no sme radi, že žijeme. Nepoznáme svoju budúcnosť, no predsa ju chceme – a chceme ju prežiť čo najlepšie. Mnoho vecí v živote prijímame vierou, hoci si to ani neuvedomujeme.
- A predsa poslanstvo evanjelia nie je nezodpovedanou otázkou, ktorú treba prijať bez snahy pochopiť ju. Písmo sväté nám predsa dáva odpovede. Ako kresťania vieme, že celý svet či náš život má pôvod v našom Bohu, že naša budúcnosť je v nebeskom kráľovstve, že náš život sa odvíja v súlade s Božou vôľou. Otázkou je, či nám to stačí.
- Ak sme pred dvoma týždňami hovorili o *sola scriptura* ako o postoji, keď dôverujeme Písmu svätému, potom dnes slová apoštola Jána tento postoj potvrdzujú. Ján totiž hovorí o Písmu ako o svedectve Božom. A ak človek verí ľudskému svedectvu, ako by mohol pochybovať o svedectve Božom? Ba dokonca ak niekto o ňom pochybuje, robí Boha klamárom.
- Spoliehajúc sa na svedectvo Písma ako na svedectvo Božie, môžeme aj poslanstvá tohoto roka adventu a Vianoc v súlade s reformačným učením, o ktorom sme hovorili v tomto roku i v tomto advente, prijímať vierou. Reformačné *sola fide* – jedine viera – tak preniká i do našej adventnej viery a vidíme, že nielen učenie o ospravedlnení má svoj základ vo viere, ale i všetko prijímanie Božieho svedectva. Vierou teda prijímajme zaslúbenia o príchode Božieho Syna, svedectvá o Jeho narodení i zaslúbenia, ktoré nám z toho plynú.

Štefan Kiss